

РЕШЕНИЕ

№ 1774

гр. София, 17.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 03.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ева Пелова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **9711** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 171 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България / ЗОВСРБ/ .
Образувано е по жалба на В. С. Н., чрез адв. Д., срещу Заповед № КВ-355/25.08.2021г., издадена от министъра на отбраната, с която на основание чл.26, т.6, чл.31, т.1, чл.146, т.2, чл.161, т.2 и чл. 166, ал.1 от ЗОВСРБ, е прекратен договора за военна служба, осовободен е от длъжност, от военна служба и зачислен в запаса.

В жалбата се твърди, че оспорваната заповед противоречи на материалноправните разпоредби, както и, че са налице допуснати нарушения на административно-производствените правила. Посочва се, че процедурата по освобождаване от военна служба е извършена при нарушаване принципите за съразмерност, истиност и безпристрастност. Настоява се, че оспорвания е бил освободен от военна служба, поради лично, субективно отношение към личността му, като в тази връзка горестоящият е действал целенасочено за дискредитиране, вкл. и чрез назначаването на проверки на поверените му за управление сгради, и посредством отрицателни резолюции по повод изготвените доклади и отказ да се изготви график за предстоящите отпуски, с цел присъствие на лице, с правомощия по ЗОП. Твърди се, че жалбоподателя е високо оценяван професионалист, не е наказван, което води до извода, че оспорената заповед не е издадена в съответствие със закона, тъй като възможността, предвидена в чл.166, ал.1 от ЗОВСРБ не цели да бъдат освобождавани служители на МО, упражнили правото си на пенсия, а да се облекчи

замяната им с по-млади военнослужещи, която кадрова политика била без стратегия за развитие и показвала липса на ръководен капацитет. Сочи се, че лицето, предложило прекратяването на военната служба, е заинтересовано от изхода на процедурата. В депозирано писмено становище, се излагат аргументи, че делото не е родово подсъдно на Административен съд – София град, доколкото е налице образувано такова пред Върховния административен съд, като се позовава на Решение № 5/19.04.2019г. на Конституционния съд на Република България, постановено по к.д. № 12/2018г. Прави се искане обжалваната заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна и необоснована. Претендират се съдебно-деловодни разноски. Ответникът – министър на отбраната, чрез процесуалния си представител юрк. М. оспорва жалбата, а по същество на спора, моли съдът да я отхвърли като неоснователна, с подробни аргументи изложени в депозирано писмено становище по делото.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 144 от АПК, вр. чл. 235, ал. 2 от ГПК намира за установено следното от фактическа страна:

На 11.08.2021г. бригаден генерал И. С. изготвил мотивирано предложение до министър на отбраната относно прекратяване на договора за военна служба и освобождаване от военна служба на военнослужещ - жалб. Н., в качеството му на директор на Център „Логистика и подготовка“ при служба „Военна полиция“. В предложението се посочвало, че последният е упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на КСО, считано от 28.09.2015г., видно от декларация Приложение №1 по чл.76, ал.2 от ППЗОВС.

Съгласно разпореждане № [ЕГН] на ТП на НОИ С. град на В. Н. била начислена лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, изплащаща се от 28.09.2015г.

По повод постъпил сигнали, докладни записки и жалби от В. Н., рег. № ВП-3614/25.06.2021г. вх. №22-20-29/01.03.2021г. № 22-20-26/22.02.2021г., Инспектората при МО с писмо с изх. № 22-20-26/20.04.2021г., го уведомил, че не са констатирани твърдяните нарушения, а относно сигнала за назначаването на гл. експерт в сектор „Обществени поръчки“ за финансов контролър, и по отношение на отрицателна резолюция за уведомяване периодите на законоустановен отпуск или командировка на бригаден генерал С. и полк. Ч., бил изготвен доклад до министър.

Съз заповед № ВП-1787/08.04.2021г. на В. Н. било наложено дисциплинарно наказание „забележка“, на основание чл.148 от ППЗОВСРБ, чл.244, т.1, вр.чл. 242, т.1 от ЗОВСРБ и чл.8, ал.5 от Устава, вр. чл.137, ал.1 от ППЗОВСРБ.

В. Н. е офицер в българската армия от 22.08.1992г., от 25.06.2012г. е в звание полковник и от същата дата заемал длъжността директор на Център „Логистика и подготовка“.

На 25.08.2021 г. министър на отбраната издал оспорената Заповед, с която, на основание чл. 146, т.2 и чл. 161, т. 2 и чл.166, ал.1 от ЗОВСРБ, при упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на КСО, прекратил договора за военна служба, освободил от длъжност, от военна служба и зачислил в запаса В. Н.. Със същата е разпоредено, след сдаване на длъжността бъде отчислен от списъчния състав на Център „Логистика и и подготовка“, както и да му се изплатят полагащите се парични обезщетения при освобождаване от военна служба.

При така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от лице – адресат на издадения административен акт, чиито права и законни интереси са накърнени с издаването му и като такава се явява ДОПУСТИМА, а по същество НЕОСНОВАТЕЛНА, поради следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в съответствие с разпоредбата на чл. 161, т. 2 от ЗОВСРБ - от министъра на отбраната, в кръга на неговата материална и териториална компетентност. Съгласно чл. 26, т. 6 от ЗОВСРБ в компетентността на министъра на отбраната е ръководството на кадровата политика на министерството, като съобразно чл. 146, т. 2 от ЗОВСРБ приемането на военна служба, назначаването и освобождаването от длъжност и от военна служба, както и повишаването и понижаването на военнослужещите във военно звание се извършват, конкретно и на останалите офицери със заповед на министъра на отбраната или на оправомощени от него длъжностни лица. В същия смисъл е и разпоредбата на чл. 161, т. 2 от ЗОВСРБ, съгласно която договорът за военна служба се прекратява: на останалите офицери - със заповед на министъра на отбраната или на оправомощени от него длъжностни лица. В случая оспорващия е заемал длъжността полковник, поради което оспорената заповед е издадена от компетентен по смисъла на чл. 161, т. 2 ЗОВСРБ орган.

Оспорената Заповед е издадена в предвидената от закона писмена форма и съдържа изброените в чл. 73, ал. 2 от ППЗОВСРБ реквизити: 1) длъжностното лице, което я издава; 2) правните и фактическите основания за прекратяване на договора за военна служба; 3) разпоредителна част, която съдържа: а) права и задължения, ред за изпълнение; б) разпоредби за зачисляване на военен отчет или за снемане от отчет; в) срок за сдаване на длъжността; г) имуществени последици от прекратяване на договора за военна служба; д) срок и ред за обжалване на заповедта. Актът е мотивиран с посочване на правното и фактическото основание за прекратяване на договора за военна служба – упражняване правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на [Кодекса за социално осигуряване](#). Заповедта е фактически мотивирана с това, че жалбоподателят е упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на [Кодекса за социално осигуряване](#) видно, както от приложената по делото декларация Приложение №1, така и от разпореждането на ТП на НОИ – С. град. Посоченият в заповедта срок за сдаване на длъжността - 5 работни дни, е съобразен с предвидения в чл. 73, ал. 3 от ППЗОВСРБ.

При издаването на административния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Заповедта е мотивирана по смисъла на чл. 59, ал. 2 от АПК, доколкото съдържа фактически и правни основания за издаването си. Министъра на отбраната е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка доказателствен материал. Актът е мотивиран, като са посочени, както правните, така и фактическите основания за постановяването му, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си във висящия съдебен процес. Мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита, съответно до отмяна на издаденото решение /чл. 168,

ал. 1 и ал. 4, вр. чл. 146, т. 3 от АПК/. В хода на протеклото административно производство не са допуснати нарушения на процедурните правила от категорията на съществените - чл. 34, ал. 3 и чл. 35 от АПК, които да са накърнили правото на защита на оспорващия и да са го пречили да я упражни в пълен обем. Административният орган е уведомил на жалбоподателя за образуването пред него производство. Осигурил му е правото на участие в процеса, предоставил му е възможност да изрази становище по събраните доказателства.

По отношение на възражението, че не са взети предвид образцовото кадрово досие на военнослужещия и постигнатите от него успехи при носене на службата, следва да се отбележи, че тези въпроси са релевантни в хипотезите на освобождаване, поради упражняване правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на [Кодекса за социално осигуряване](#). Извън предмета на настоящия съдебен контрол попадат и твърденията за дискриминационно третиране спрямо оспорващия. Защитата срещу такова неблагоприятно засягане се осъществява по специален ред в самостоятелно производство.

При горната фактическа и правна установеност, се констатира, че оспорената заповед е издадена от компетентния по смисъла на чл. 161, т. 2 от ЗОВСРБ орган, поради което е валиден акт. Същата е в предвидената от закона писмена форма и съдържа изброените в чл. 73, ал. 2 от ППЗОВСРБ реквизити. Актът е мотивиран с посочване на правното и фактическото основание за прекратяване на договора за военна служба. Издаденият административен акт е съответен на целта на закона и няма за последица превратно упражняване на власт. Не се установява и нарушение на принципа за съразмерност, залегнал в чл. 6 от АПК, доколкото със Заповедта не се цели да бъдат засегнати права на адресата в степен по-голяма от необходимото за изпълнение на законово установените правомощия на административния орган.

Настоящия съдебен състав намира, че е родово компетентен да се произнесе по жалбата срещу процесната Заповед. Съгласно разпоредбата на чл.171, ал.1 от ЗОВСРБ военнослужещите могат да обжалват заповедта за прекратяване на договора за военна служба и освобождаване от военна служба по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#). В съответствие с приетото в мотивите на Решение № 5/19.04.2019г. на Конституционния съд на Република България, постановено по к.д. № 12/2018г. „...Върховният административен съд се произнася по спорове за законността на актове на Министерския съвет и на министрите, „издадени при упражняване на конституционно възложените им функции и правомощия по ръководството и осъществяването на държавното управление“. Привеждането на правилата за родовата подсъдност по АПК, в частта, засягаща компетентността на ВАС като първа инстанция по отношение на актовете на централните органи на изпълнителната власт, в съответствие с тълкувателното решение на Конституционния съд отговаря на обществените потребности и на принципа на правовата държава (чл. 4, ал. 1 от Основния закон). С промяната се внася яснота и предвидимост в разпоредбата на чл. 132, ал. 2, т. 2 АПК, тъй като занапред нормата ще бъде прилагана еднозначно от всички правоприлагащи органи, тъй като посочва кои актове на Министерския съвет, министър-председателя, заместник министър-председателите и министрите, ще могат да бъдат оспорвани пред ВАС като първа инстанция. Гражданите и юридическите лица отнапред са в известност пред кой съд като първа инстанция следва да подадат жалбата си срещу акт на висшите държавни органи...“

В нормата на чл.132, ал.2 от АПК са изброени изчерпателно делата, които са подсъдни

на ВАС, като първа инстанция. В т.2 от същият законов текст е посочено, че това са оспорванията срещу актовете на Министерския съвет, министър-председателя, заместник министър-председателите и министрите, издадени при упражняване на конституционните си правомощия по ръководство и осъществяване на държавното управление; в случаите, предвидени в закон, както и когато тези органи са делегирали правомощията си на съответните длъжностни лица, издадените от тях административни актове се оспорват пред съответния административен съд. В контекста на горепосоченото решение на Конституционния съд, следва да се приеме, че оспорената заповед не се отнася до упражняване правомощията на министъра на отбраната по повод държавно управление, поради което същата подлежи на обжалване по реда на чл.145 и сл. от АПК. На последно място видно от материалите по делото, процесната жалба е била изпратена за разглеждане по подсъдност на Административен съд – София град, от Върховния административен съд на Република България.

Въз основа на изложените мотиви, съдът приема оспореното решение като издадено от компетентен административен орган, в установената от закона форма, без да са налице съществени нарушения на административно производствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, за законосъобразен административен акт. При така извършената проверка на законосъобразността на акта по реда на чл. 168 АПК и по изложените съображения, съдът намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК, вр.чл.78 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, вр.чл.37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, своевременно заявеното искане на ответника за присъждане на разноски следва да бъде уважено, съобразно вида и обема на осъществената по него юрисконсултска защита в минималния размер - 100 лева, тъй като делото не се отличава с фактическа и правна помощ.

Така мотивиран и на основание чл.172 ал.2 АПК, Административен съд – София-град, II-ро отделение, 72 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. С. Н., чрез адв. Д., срещу Заповед № КВ-355/25.08.2021г., издадена от министъра на отбраната.

ОСЪЖДА В. С. Н., ЕГН : [ЕГН], жив. [населено място], [улица], вх. Б, , ап. 12, да заплати на Министерство на отбраната сумата от 100 лева, представляващи разноски за юрисконсулско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, пред Върховния касационен съд на Република България.

ПРЕПИСИ да се връчат на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: